

Qui vol realment trencar el Govern?

written by Redacció Unilateral | 3 d'agost de 2022

El cas Borràs no deixa de ser un altre cas d'hipocresia, submissió i covardia. És cert que el sector independentista és –o hauria de ser– crític amb els partits que ho són com també amb els que no. També que tot cas de repressió i corrupció hauria de ser jutjat, provat i reprovat. Doncs partint d'aquestes dues premisses caldria que es reflexionés sobre qui, què i com vol la independència.

Si el poble català no es planteja o fa efectiva la seva voluntat real i conseqüent, és clar que el sector unionista o el no respectuós amb la catalanitat no només hi sortirà guanyant sinó que continuarà contribuint a la situació actual de falta de respecte, marginació i de “colonització”, contribuint a la falta d'autoestima que és a la base de molts condicionants ja perpetuats.

No es tracta ni que els altres partits independentistes “perdonin” o “validin” un cas que podria ser reprovable, ni tampoc de dir que sí a tot perquè són independentistes, ni a tot que no perquè són “competència” política. Es tracta d'actuar d'acord amb els pactes polítics contrets, als que han contret amb els votants i a no actuar precipitadament i de manera «preventiva».

ERC i la CUP estan fent la gara-gara i la “feina bruta” al PSC i al sector unionista sota una falsa aparença de legalitat o de fiscalització que –en tot cas– s'hauria d'aplicar sempre que cal en tot i per a tothom. Si no per què el Parlament s'ha anticipat a la justícia espanyola i valida una condemna clarament desproporcionada a la presidenta suspesa, que no deixa d'evidenciar que sí es tracta de persecució política? Jutjar algú abans de ser encausat vulnera la presumpció

d'innocència, ni que sigui dels seus socis de govern, no? Cal ser clars i no acusar d'altres de fer el que ells mateixos fan tenint en compte que la pilota ja és al seu costat.

L'acusació que pesa sobre Borràs data dels anys 2013 a 2017 per un presumpte fraccionament de contractes i prevaricació. Si canviar el reglament del Parlament per "protegir" Borràs és il·legal o «indigne», com cal valorar el fet Ada Colau per tal de poder continuar al capdavant de l'Ajuntament de Barcelona fes canviar el reglament intern del partit, quan el programa del seu partit en assolir l'alcaldia ho prohibia de poder tornar a presentar-s'hi? Potser no és ben bé el mateix però està clar que tot continua igual fins que es canvia i que, per alguns, les normes es compleixen o canvien quan els convé. A més, l'aplicació de l'article 25.4 apunta que serà aplicat per delictes de corrupció quan "una vegada sigui ferm la interlocutòria d'obertura de judici oral i en tingui coneixement, ha d'acordar la suspensió dels drets i deures parlamentaris de manera immediata" i en el seu cas no hi ha "corrupció lucrativa".

I el suport que ERC que li ha donat sempre a canvi de tenir una cadira al seu costat, quan és evident per totes les notícies i adjudicacions s'han fet els darrers anys a empreses beneficiàries que els són afins? Recentment, s'ha publicat que segons el darrer informe del Tribunal de Comptes publicat al BOE del 30 d'agost de 2021 "l'Ajuntament de Barcelona lidera el rànquing de fraccionament de contractes". Si bé són diferents el reglament de partit i el del Parlament, no es pot mesurar amb diferent "marge" les actuacions de les administracions públiques només pel fet de pertànyer a un partit, i igual d'inacceptable que els propis socis ho facin contribuint al desprestigi de les institucions d'autogovern per interès o covardia. Una mostra més del seguidisme que estan fent els falsos esquerrans al partit "socialista" en contra –ja no de la independència– sinó del respecte pels catalans: estan fent el ridícul a costa de desgastar el govern

o els governs.

La voluntat de moltes executives locals que demanen trencar el govern amb ERC per aquest cas és molt digne, però cal tenir en compte que, per ambdues bandes, cal fer un replantejament si bé potser és ja massa tard. Més enllà d'actes simbòlics, de fer-se els ofesos i de diverses batalletes internes cal respectar la voluntat dels votants que de retruc poden recular en comptes de continuar lluitant i tirar la tovallola davant de tanta ximpleria. Per ser respectat, cal abans respectar-se i fer-se respectar. Molts d'aquests gestos, se'ls podrien estalviar i o bé, deixar clar que la desobediència i exigència de compliment de la legislació actual i la internacional no està contemplada –més enllà del victimisme i queixa constant com a excusa– o bé deixar clar i reconèixer que en el marc espanyol és impossible que es reconegui el fet nacional català.

La falsa taula de govern és un factor més que juga a favor dels socialistes, falsos salvadors de Catalunya, i que lluny d'afavorir ERC (o potser alguns es deixen enganyar encara) és un element més per a blanquejar la mala gestió de l'autogovern a Catalunya que sempre està i estarà sota sospita, fins i tot quan està cada vegada en pitjor situació malgrat que els seus adversaris, amb mentides i exageracions, vulguin donar una imatge de Catalunya com a amenaça. Són aquests els que estan disposats a carregar-s'ho tot faltant als principis més elementals de convivència, respecte i falsa voluntat. No es pot utilitzar el Parlament per això: si els mateixos partits catalans en perverteixen el funcionament, què podem esperar que facin la resta? Cal una defensa aferrissada de les institucions d'autogovern en comptes d'aquesta manipulació d'uns i altres.

Sembla que el que pensin “els altres” sigui el que prevalgui per damunt de tot i no són els drets nacionals i socials de tothom el que ha de prevaldre? Cal superar la síndrome d'Estocolm (o la voluntat de continuar perpetuant el que des

del sector crític sempre s'ha parlat sense complexos del pacte o connivència de les elits de la burgesia catalana).

Solució? No tot depèn de nosaltres i, un cop això es tingui clar –és a dir, que les mitges tintes de vegades fan que hi sortim perdent– caldrà posar mesures per tal que no es faci de l'arbitrarietat el criteri a seguir. Perquè llavors la pervertida democràcia jugarà en contra de nosaltres: no ha de prevaldre la “majoria” (que les enquestes i lobbies no es cansen de menystenir i falsejar o, si més no, posar-ne en dubte la realitat) sinó la “totalitat” i la defensa de factors com de realitat social, territori, tradició cultural i sinergies transversals en què nosaltres també i sobretot tenim dret de ser-hi i de viure-hi amb normalitat.